

št.8/63

Herojeva vrnitev v Suho krajino (4)

Spremljam časopisno polemiko med g. Ivom Žajdelo in Ambrožičevimi. Gotovo ugledni in resnicoljubni publicist Ivo Žajdela ne potrebuje mojega vmešavanja. A ker se zadnji odstavek Ambrožičevih v 8. št. Demokracije dotika ne le vsakega bralca, ampak celo vsakega Slovenca, se čutim dolžnega dati svojo izjavo: Nihče – niti potomci »herojev« – nimajo pravice manipulirati z osebno opredelitvijo drugega, kaj šele vsega naroda! To živo spominja na čase, ko so partijski bogovi Partijo razglašali za ljudstvo. Od tod tako imenovana ljudska oblast. Tudi sodbe na sodiščih je sodniški senat sprevrženo razglašal za sodbe v imenu ljudstva. Kako sprevržene in od Partije zlorabljene so bile vrednote, kot so pravica in sodno pravo, svoboda, resnica, človekove pravice in druge, pa smo Slovenci kot narod dolga desetletja čutili na lastni koži.

Zamenjati vzroke s posledicami ni zgodovina, ampak ponaredba zgodovine! Kdo so bili tisti, ki so, od nikogar izzvani, začeli s krvavim revolucionarnim terorjem nad svojini rojaki »osvobajati« slovenski narod in so mučeniško pomorili na tisoče golorokih slovenskih domoljubov, veliko slovenske inteligence, duhovnikov, obrtnikov, kmetov pa tudi cele družine z materami in otroki vred, preden je bila ustanovljena prva vaška straža? Občečloveška in naravna pravica vsakega človeka je pravica do sa-

moobrambe, pa četudi napadalec nosi na svoji kapi rdečo zvezdo!

Enako sovražen in nevaren kot nemški nacizem in italijanski fašizem je bil slovenstvu ruski boljševizem. Partizanska pesem, kot je napisana v izvorniku in poje: »Slovenija junaška, sovjetska bodeš ti!«, pove vse.

Kdo in katera organizacija ali samozvana oblast je uprizarjala pravo pekleno sodišče na slovenski zemlji?

Glede osamosvojitve in ubranitve komaj rojene države Slovenije v napadu agresorske komunistične jugoslovanske armade pa naš resnicoljubni in domoljubni slovenski narod dobro hrani spomine – tudi za spodbudo prihodnjim rodovom, kdo smo se bili za svojo slovensko domovino pripravljene do kraja žrtvovati in kdo je bil za našo samostojnost le pogojno ali pa še to ne.

Da je bilo pisanje zgodovinske literature vse do leta 1990 zaupano samo ideološko preverjenim kadrom in pod strogim nadzorom in taktirko Partije, je znano večini Slovencev. Sedaj so kljub temu nekateri njihovi zapisi njim samim v spotiko in bi jih najraje umaknili ali izbrisali, a to na srečo ni mogoče.

Kar se tiče Žvirč in Suhe krajine, je nesporno, da je nekdo moral dati ukaz za zločinsko razdejanje Žvirč. Partizani sami od sebe, brez ukaza nadrejenega gotovo tega niso storili. Vemo le, da se ukazi lahko dajejo od blizu pa tudi iz daljave.

Pred nekaj tedni so evropski parlamentarci znova obsodili ideologijo komunizma. Le zakaj so ga obsodili, če je bil tako nedolžen? In komu bodo privrženci komunizma zatožili evropske poslance, da bodo morali drago plačati svoje »neznanje« in vnovično učenje partijskega »zgodovinopisja«?

Ivan Glušič, Mozirje

št. 8/24

Ptičji virus straši (1)

V 8. številki Demokracije nam jo je zagodel tiskarski škrt. Avtor